

Ο Σάββας ο πνευματικός- Ε΄ Η πάλη με τους δαίμονες

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:palavrear.bloguessoal.com

Ε΄ Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Τό κατά δαιμόνων χάρισμα

Μέ όλη του τήν ένσαρκο οικονομία ο Κύριος κατεπάτησε τήν άμαρτία και τόν θάνατο καί κατήργησε τό κράτος τού διαβόλου. Έδωσε στούς οπαδούς του τήν εξουσία νά πατούν «έπάνω όφεων καί σκορπίων καί επί πάσαν τήν δύναμιν τού έχθρού» (Λουκά, ι΄, 19). Τής έξουσίας αυτής υπήρξαν κάτοχοι όλοι οί πραγματικοί θεοφόροι οπαδοί Του.

Στήν ζωή τών Όσίων τό βλέπουμε συχνά. Εκείνοι πού μέ τά όπλα τού φωτός

αγωνίζονταν καί κατανικούσαν τόν παλαιό άνθρωπο, ἐκεῖνοι πού κατακτούσαν πνευ-ματικές κορυφές, ἐκεῖνοι πού συνεσταυρώθησαν και συνανεστήθησαν μέ τόν Χριστόν, ἐπλημμύρισαν ἀπό πνευ-ματικά χαρίσματα. Κατώρθωσαν μεταξύ άλλων νά γίνουν φοβεροί στούς ἀοράτους ἐχθρούς. Μέ τήν ἐπέμβασί τους διελύετο κάθε σατανική επενέργεια καί προσεφέρετο ἡ θεραπεία στούς δέσμιους τοῦ διαβόλου.

Αναφέρεται στό Λειμωνάριο γιά κάποιον μοναχό: «»Οντως, Χριστιανοί, μέγας ἐστίν, καί φοβερός υ-πάρχει τοις δαίμοσιν» οἷος γάρ ἐλθῇ ὡδε ἐνοχλούμενος ὑπό πνεύματος ἀκαθάρτου, παρέχει αὐτῷ τήν ἴασιν». Τά λόγια αὐτά θά μπορούσαμε νά τά ἐπαναλάβουμε ἐπακριβῶς καί γιά τόν παπα-Σάββα. Μέ τούς ἀσκητικούς του ιδρώτες, τις νηστείες, τις αγρυπνίες καί τις προσ-ευχές, μέ τήν ἐντονὴ μυστηριακὴ ζωή, μέ τήν μελέτη καί νήψι καί θεωρία καί μέ τήν δύναμι τῆς ευχῆς τοῦ μακαρι-στοῦ Γέροντος του κατενίκησε ὅλοσχερῶς τήν δύναμι τοῦ διαβόλου. Στις μάχες του μέ τόν κόσμον τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἐβγαίνει πάντοτε νικητής.

Κάτι πού ἐκμυστηρεύθηκε ὁ παπα-Σάββας στὸν π. Ιωακείμ Σπετσιέρη μάς δίνει ἀφορμή νά σκεφθούμε πολλά γιά τις συγκρούσεις του μέ τις δυνάμεις τοῦ σκότους. «Πολλάκις μοί 'έλεγεν, ὅτι ὀφθαλμοφανῶς ἐώρακε πονηρά πνεύματα, ἀτινα ἤρχοντο νά πειράξωσιν αὐτόν ὅτε δέ ἡσθάνετο τήν ἐνόχλησιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἀμέσως ἐκλινε γόνυ καί προσηύχετο. Πάσα δέ ἐνέργεια τοῦ Σα-τανᾶ ἐξηφανίζετο» (Ἀπομνημονεύματα, Α', σελ. 19). Οἱ προσευχές του ἐμάστιζαν τοὺς ἐχθρούς. Τά λόγια τοῦ ψαλμοῦ τοὺς κατέκαιαν, καθὼς ἐβγαίναν πυρφόρα ἀπὸ τὰ χεῖλη του: «Πολέμησον, Κύριε, τοὺς πολεμοῦντάς με... Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοὺς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καί ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς» (Ψαλμ., λδ', 1,5)

Δέν ἦταν μόνο πού ἐσωζε τὸν εαυτὸ του ἀπὸ τις ἀ-γριες ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων. Πλήθος ταλαιπωρημένων ἀνθρώπων καὶ «καταδυναστευομένων ὑπὸ τοῦ διαβόλου» εὗρισκαν κοντά του τήν λύτρωσί τους. Δέν ἦταν σπάνιο νά τοὺς βλέπῃς στὴν Καλύβη του γιά νά τοὺς σταυρώσῃ, νά τοὺς διαβάσῃ τοὺς ἐξορκισμοὺς, νά ἐπιτιμήσῃ τὰ ἀκά-θαρτα πνεύματα. Καὶ πολλές φορές, ὅταν ὁ πάσχων δέν υπήρχε δυνατότης νά ἐρθῇ στό «Ὅρος, διάβαζε ἐξ ἀποστάσεως τοὺς ἐξορκισμοὺς. Καὶ πάντοτε σκόρπιζε τὴν χαρὰ τῆς θεραπείας. Οἱ δεμένοι σκιρτοῦσαν, καθὼς ἐβλε-παν νά φεύγουν ἀπὸ πάνω τους τὰ φοβερά δεσμά.

Τὸ κάψιμο τῆς Σολομωνικῆς

Μεταξὺ δύο συζύγων, κάπου στὴν Χαλκιδική, οἱ σχέσεις ὡξύνθηκαν ὑπερβολικά. Ὁ σύζυγος δέν ἐνοοῦσε νά συμμορφωθῇ. Ζοῦσε κατὰ τρόπο περίεργο, σκοτεινὸ. Τὸ πρόσωπο του εἶχε μία ἐκφρασι ἀποκρουστικὴ. Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία εἶχε ξεκόψει. Οὔτε νά ἀκούσῃ ἠθελε γιά ἐκκλησιασμό καί μάλιστα γιά μυστηριακὴ ζωή. Ἡ καη-μένη ἢ γυναίκα του τί καί τί δέν ἔκανε γιά νά τὸν φέρῃ στὸν δρόμο τοῦ θεοῦ! Ἀλλὰ αὐτός

ήταν ανένδοτος. Στο τέλος κατάλαβε πώς χρειαζόταν σκληρή στάσις.

— Άκου έδώ. Μού έχεις κάνει τήν ζωή άνυπόφορη. Άν τό Πάσχα πού έρχεται δέν κοινωνήσης, θά άναγκασθώ νά σέ χωρίσω. Ή συμβίωσίς μας γίνεται άδύνατη. Στήν οικογένεια μας θέλω νά βασιλεύη ο Χριστός.

Ή έπιμονή, ή πίεσις, ή άπειλή,οί έκ βάθους προσ-ευχές τής καλής αυτής Χριστιανής δέν έμειναν άκαρπα. Ο σύζυγος έβλεπε πώς μέ τήν συμπεριφορά του κινδύ-νευε νά καταστρέψη άνεπανόρθωτα τήν οικογενειακή του εστία, τήν ζωή του, τό μέλλον του, τό μέλλον τών παι-διών του. Ένιωσε μέσα του ένα τράνταγμα. Δέν άργησε έτσι νά πάρη τήν μεγάλη απόφασι: Νά πλησιάση προς τό φώς.

Δέν ήταν λίγο τό σκοτάδι πού κρυβόταν μέσα του. Ο δυστυχής είχε καταντήσει νά συνεργάζεται μέ τούς δαίμονες. Εξασκούσε τήν μαγική τέχνη. Καί τούτο ήταν πού τόν κρατούσε μέ πείσμα μακριά από τήν Εκκλησία. Τό άντιλαμβανόταν καί ο ίδιος πώς πρώτα άπ' όλα είχε ανάγκη Πνευματικού. Τό Άγιον «Ορος δέν άπεϊχε πολύ. Έκεϊ άναζητώντας τό κατάλληλο πρόσωπο βρήκε αυτόν πού χρειαζόταν, τόν παπα-Σάββα.

Πώς ξεκίνησε για τήν Καλύβη τού Πνευματικού καί πώς γύρισε! Τί άνακαινίσεις έγιναν μέσα του! Μέσα από τήν σύγχυσι, τό χάος καί τό σκότος πρόβαλε ένας καινούργιος άναγεννημένος κόσμος. Ή άνακούφισις καί τά δάκρυα τής χαρας έλαμπαν στήν δψι του, καθώς έτελείωνε τήν έξομολόγησι. Πόσο ειρηνικός καί άνάλαφρος ένιωθε! Άλλά είχε καί κάτι άλλο νά διώξη από πά-νω του. Απλώνει τό χέρι του κρατώντας κάποιο βιβλίο.

— Πάρε, Πνευματικέ μου, καί τό βιβλίο αυτό. Αυτό πού ύπήρξε ή αιτία τής καταστροφής μου.

Ήταν μία Σολομωνική, τό άπαραίτητο έγχειρίδιο καθενός πού έπιδίδεται στήν μαγεία.

— Τί μού τό δίνεις έμένα τό βιβλίο αυτό; Αυτό θέλει κάψιμο. Κράτησέ το καί κάπου πιο πέρα τό καις.

Πράγματι άναχωρώντας και κατευθυνόμενος προς την Σκήτη της Αγίας Άννης, στον δρόμο δεξιά είδε ένα μεγάλο κοίλωμα βράχου. Στην σπηλιά αυτή σέ λίγο ή Σολομωνική είχε γίνει στάχτη. Για παρόμοια περιστατικά ο Εύαγγελιστής Λουκάς θά έγραφε: «Ικανοί δέ των τά περίεργα-πραξάντων συνενέγκαντες τάς βίβλους κατέκαιον» (Πράξεις, ι', 19). Θά ήταν ευχής έργον, χαρά των αγγέλων και πληγή των δαιμόνων νά άναβαν κάθε τόσο φωτιές σαν αυτές. Πόσα βιβλία σκοτεινά και δυσώδη δέν κυκλοφορούν γύρω μας!

Ακόμη πιο ξαλαφρωμένος ο άνθρωπος συνέχιζε τώ-ρα τον δρόμο του. Συνέβη τότε νά συναντήσει τον π.Ίλαρίωνα, υποτακτικό του παπα-Σάββα.

— Νά διαβιβάσης στον Πνευματικό τά σέβη μου και την απέραντη ευγνωμοσύνη μου. Και νά του πής πώς τό βιβλίο τό έκαψα στην σπηλιά πιο πάνω.

Ο π. Ίλαρίων βάδιζε άμέριμος προς την Καλύβη τους. Φθάνοντας όμως κοντά στην σπηλιά, Θεέ μου, τί τρόμος ήταν αυτός! Ριπές από μεγάλες πέτρες πέρασαν δίπλα του, πού βουίζοντας και κατακυλώντας μέ πάτα-γο σκόρπιζαν τον πανικό. Τρομοκρατημένος έφθασε στην Καλύβη και διηγήθηκε στον Γέροντα του τά καθε-καστα.

— Σατανική ενέργεια, παιδί μου.

Αφού συνήλθε από τον φόβο θυμήθηκε νά μεταφέρει στον Γέροντα τά λόγια του ανθρώπου εκείνου. Θυμήθηκε και για τό κάψιμο του βιβλίου. Και όταν ο παπα-Σάββας του εξήγησε τί άνθρωπος ήταν αυτός πού συνήντησε και τί βιβλίο ήταν αυτό πού κάηκε στην σπηλιά, μπήκε στό νόημα.

Δέν έμελλε όμως νά γευθή τον λιθοβολισμό μόνο ο π. Ίλαρίων. Καθένας πού περνούσε απ εκεί δοκίμαζε την ίδια τύχη. Στο τέλος κατέληξε νά γίνη ή περιοχή αυτή άβατη, γιατί κανένας δέν τολμούσε νά πλησιάση.

Ανήσυχoi οί Πατέρες ζήτησαν την επέμβασι του παπα-Σάββα. Εκείνος νήστεψε, προσευχήθηκε, έκανε άγιασμό, ράντισε την σπηλιά και τό κακό υπεχώρησε. Στο τέλος συμβούλεψε τούς Πατέρες νά τοποθετήσουν εκεί την εικόνα της Παναγίας μέ την κανδήλα της. Έτσι τό μονοπάτι γαλήνεψε, όπως και πρώτα.

Σήμερα όσοι περνούν απ' εκεί νιώθουν τήν ανάγκη νά καΟήσουν καί νά ψάλουν ένα «Άξιόν εστίν» στήν Θεο-τόκο, χωρίς νά διατρέχουν κίνδυνο. «Ορισμένες όμως φορές, όπως μας τό έβεβαίωσαν αρκετοί Πατέρες, πα-ρουσιάζονται στήν περιοχή αύτή δαιμονικές ενέργειες, καί κυρίως όταν περνά κάποιος υποτακτικός πού παρεβίασε τόν όρο τής ύπακοής.

Οί παράδοχοι πετροβολισμοί

Ο νεαρός Αθανάσιος, ζαχαροπλάστης από τήν Θεσσαλονίκη, νιώθοντας αποστροφή στήν προτερινή του ζωή, απέφασισε νά ντυθή τό μοναχικό σχήμα καί νά έγκαταβιώση στήν Ιερά Μονή Διονυσίου. «Ως Διονυσιάτη δόκιμο ^Τόν έστειλαν στόν Μονοξυλίτη — μετόχι τής Μονής εντός τού Άγίου «Ορους — γιά νά λάβη τήν κα-λογερική προπαιδεία.

Οϊ γονείς του εν τω μεταξύ στήν Θεσσαλονίκη, ανάστατοι καί καταπικραμένοι γιά τό διάβημα τού μονά-κριβου παιδιού τους, έκίνησαν γήν καί ούρανόν γιά νά τόν «σώσουν», νά τόν έπαναφέρουν στόν κόσμο. Δέν έδίστασαν οί αδίστακτοι νά ζητήσουν καί τήν βοήθεια τού σατανά καταφεύγοντας σέ κάθε είδος μαγείας καί μαγ-γανείας.

«Ο Αθανάσιος ξαφνικά άρχισε νά αισθάνεται κάποια πίεσι, σάν κάτι πού βάραινε ύπερβολικά επάνω του. Κχ.ί όπως δέν ήταν αμύητος σέ τέτοιου είδους θέματα, γιατί καί ο ίδιος στήν αμαρτωλή του ζωή είχε δοσοληψίες μέ μάγους, συνεπέρανε μέ άκρίβεια τις ενέργειες τών γονέων του. Τόν κατέλαβε άγωνία πού γινόταν όλο καί περισσό-τερο έντονη. Κάτι τό πολύ δυσάρεστο προμηνύετο. Από εσωτερική ανάγκη επύκνωνε τήν προσευχή, ζητούσε τήν άνωθεν βοήθεια, υπεγράμμιζε μέ πόνο στό «Πάτερ ήμών» τό «ρύσαι ήμάς από τού πονηρού».

Οί άλλοι αδελφοί στόν Μονοξυλίτη δέν ύπωπτεύθηκαν άκόμη τό παραμικρό. Ετοιμάζονταν ένα πρωινό, μετά τήν Ακολουθία, γιά τις δουλιές, όποτε δέ-χονται αιφνιδίως από πάνω από τό δάσος πετροβολισμούς. Ευτυχώς πού κανένas τους, καθώς καί από τά πράγματα τού μετοχίου, δέν έπαθαν κακό. Άφησαν νά περάση λίγη ώρα. Κάποιοι περαστικοί, φαίνεται, είχαν όρεξι γιά άστεϊσμούς. Σάν ξεκίνησαν όμως γιά τις έργασίες τους, οί λιθοβολισμοί τούς επήραν από πίσω. Τότε κατά-λαβαν πώς κάτι τό σοβαρό συμβαίνει καί κατέφυγαν στήν Εκκλησία. Δέν τολμούσαν νά βγούν απ' εκεί, γιατί άμέσως άρχιζε τό πετροβολητό. Σκαμνιά, ξύλινα καλούπια γιά καλογερικούς σκούφους, άλλα άντικείμενα έκσφενδονίζονταν μακριά. Ο σκύλος τους καθώς ήταν ξαπλωμένος πετάχθηκε τρία μέτρα κάτω.

Δέν άργησαν, κατόπιν ειδοποιήσεως, νά έλθουν χω-ροφύλακες από τις Καρυές. Μέ έρευνες καί ομαδικούς πυροβολισμούς πρός τό μέρος απ' όπου προέρχονταν οί

πέτρες, κατάλαβαν πώς δέν ήταν επίβουλοι άνθρωποι. Ήταν πλέον βέβαιο πώς επρόκειτο για εχθρούς αόρατους.

Τότε έλαβε τόν λόγο ο δόκιμος Αθανάσιος καί εξή-γησε τήν αιτία τού κακού. Έρριξε φώς στην υπόθεσι.

— Για νά πεισθήτε έντελώς, αφήστε με νά πάω μό-νος μου ως εκεί, ως τό έκκλησάκι τού Αγίου Αρτεμίου, καί θά δήτε πώς ο πετροβολισμός θά στραφή οπωσδή-ποτε έναντίον μου.

Καί πράγματι έτσι έγινε. Οί πέτρες, χωρίς νά τόν κτυπούν, έπεφταν γύρω του.

Μετά τήν διαπίστωσι αυτή τόν απέμόνωσαν στόν

Ναό. Ο οικονόμος τού μετοχίου π. Πορφύριος ζήτησε μέ επιστολή βάρκα από τό Μοναστήρι. Από τήν στιγμή πού ο Αθανάσιος βγήκε από τόν Ναό, μέχρι νά έπιβιβασθή στην βάρκα καί μέχρι νά αποβιβασθή στην παραλία τής Μονής, συνέβησαν τραγικά γεγονότα. Πώς οί βαρκάρηδες δέν έπαθαν συγκοπή από τόν τρόπο, ήταν θαύμα. «Οί λι-θοβολισμοί δέν επαυον ούτε έν τή θαλάσση καί παρ' ό-λον ότι ήνοιξαν άρκετά έκ τής παραλίας πάλιν έπιπτον, άλλ' ευτυχώς γύρω τής βάρκας χωρίς καμμίαν ζημίαν» (Γαβριήλ Διονυσιάτου, Νέος Εύεργετινός, σελ. 65).

Από τήν παραλία μέχρι τήν αυλή τού Μοναστηρίου είχαν ήσυχία. Αυτό παρεκίνησε μερικούς νά μιλήσουν για ψευδαισθήσεις, αλλά τούς απέστόμωσε ένας λιθοβο-λισμός από τό ύψος τού διπλανού πύργου.

Ή Σύναξις τών Γερόντων πού συνήλθε χωρίς καθυστέρησι, πήρε τήν απόφασι «όπως άποσταλή ο δόκιμος εις τόν Πνευματοφόρον Πνευματικόν π» Σάββαν...ίνα φροντίση τά κατ' αυτόν». Ότι οί προσευχές τού παπα-Σάββα μπορούσαν νά μαστίζουν τά πονηρά πνεύματα, ήταν γε-νική πεποίθησις τών Πατέρων.

Ή Καλύβη τής Αναστάσεως πέρασε μία εβδομάδα σκληρής δοκιμασίας, κάτιπού φέρνει στόν νου άτμόσφαιρα πολεμικής συρράξεως. Πόλεμος ανοιχτός μεταξύ τών δυ-νάμεων τού φωτός καί τού σκότους. Τί εκκωφαντικοί κρό-τοι ήταν εκείνοι! Πελώριες πέτρες κόβονταν από τούς γειτονικούς βράχους, περνούσαν πάνω καί πλάϊ από τήν Καλύβη καί μέ τρομακτικό πάταγο γκρεμίζονταν στό διπλανό βάραθρο προς τήν θάλασσα. Άγριες φωνές καί βλάσφημα λόγια έτάρασαν καί έμόλυναν τήν περιοχή. Καί ύβρεις. Ύβρεις άσυνήθιστες εναντίον όλων τών μοναχών καί περισσότερο έναντίον τού Πνευματικού. Όλη ή δυσωδία τού Άδου έκανε τήν έμφάνισί της.

Καί ο άνθρωπος τού Θεού, σάν νά μὴν ἐφθάναν τὰ

βάρη τῆς γεροντικῆς του ἡλικίας — βρισκόταν τότε στὰ τελευταία του χρόνια — ξανοίχθηκε στό μεγάλο ἀγώνισμα. Ὁλόκληρη εβδομάδα παραδόθηκε σέ τελεία νηστεία καὶ διαρκή προσευχή. «Τό γένος τούτο οὐκ ἐκπορεύεται, εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ» (Ματθ., ιζ', 21). Ἡ σπλαγχνική του καρδιά δέν ἀνεχόταν νά βλέπῃ τό πλάσμα τού Θεοῦ σέ τόση τυραννία.

Στό τέλος τῆς ἐβδομάδος ο γέρων Πνευματικός μέ ἀκλόνητη καὶ ἀδιάκριτη πίστι στόν Ἀναστάνα Κύριο πλησίασε τόν πάσχοντα. Τό πονηρό πνεῦμα ταραχθηκε.

«Εξορκίζω σε... πνεῦμα ἀκάθαρτον... κατὰ τού Θεοῦ τού πάντα λόγω κτίσαντος, καὶ τού Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ... φοβήθητι, φύγε, δραπετεύσον, ἀναχώρησον ἀπό τού δούλου τού Θεοῦ Αθανασίου... Ἀπελθε εἰς γῆν ἀνυδρον, ἔρημον, ἀγεώργητον...».

Αὐτό ἦταν. Σάν κάτι νά βγήκε ἀπό τό στόμα τού Α-θανασίου. Ο ἀνεπιθύμητος ἐνοικος ἐξαφανίσθηκε, ἐξέλι-πε «ὥς ἐκλείπει καπνός» καὶ «ὥς τήκεται κηρός ἀπό προσ-ώπου πυρός». Τὰ λόγια πού ξεπήδησαν ἀπό τό πνευματοφόρο στόμα τού παπα-Σάββα χτύπησαν πάνω στό δαι-μόνιο σάν φλογισμένη ρομφαία. Αυτοστιγμείο δοκιμος ἡρέμησε, γαλήνεψε, ἀνέπνευσε μέ ἀνακούφισι. Μέ αἰ-σθήματα ἀπέραντης χαράς καὶ εὐγνωμοσύνης πέφτει στὰ πόδια τού Πνευματικοῦ. Τά ἀσπάζεται καὶ τὰ βρέχει μέ δάκρυα.

— Ἄγιε τού Θεοῦ, μ'έσωσες. Πέταξες ἀπό πάνω μου τό φρικτό βάρος. «ὦ, πῶς νά σέ ευχαριστήσω! Μέ γλύ-τωσες ἀπό τόν ἀγριο δράκοντα. Δόξα νάχης, Θεέ μου!

Μερικές ἡμέρες ἀκόμη κάθησε ο θεραπευμένος κοντά στόν γιατρό. Ακολουθώντας τήν σύστασί του πή-γε στήν Σκήτη τού Κουτλουμουσίου ὅπου καὶ παρέμεινε. Ο πατήρ Ἀββακούμ — αὐτό τό ὄνομα πήρε ἀργότερα — ξεχώριζε ἀνάμεσα στούς Πατέρες γιά τήν αὐστηρότατη ἀσκητική του ζωή. Καί ποτέ δέν ξεχνούσε τόν ἀλησμόλητο Πνευματικό πού τόσο τόν ευεργέτησε, πού τόν έ-σωσε «ἐκ πετροβόλου θυμού».

Ο ἄγγελος που δέν ἦταν ἄγγελος

Στούς τόσους πού ἐξωμολογούσε ο παπα-Σάββας • ἦταν καὶ ἓνας Ρουμάνος διάκονος. Νεαρός ἀκόμη ἦρθε στόν Ἄθω καὶ ἡσύχαζε κάπου στήν ἔρημο, ὄχι καὶ πολύ μακριά ἀπό τήν Μικρά Ἀγία Ἄννα.

— Πνευματικέ μου, τού λέει μία ἡμέρα ο διάκονος αὐτός περίλυπα, σέ παρακαλῶ, μή ξεχάσης νά μνημονεύσης αὐριο στήν Λειτουργία τήν μητέρα μου πού ἔχει τὰ

τρίτα της.

Τά λόγια αυτά χτύπησαν στήν άκοή τού παπα-Σάβ-βα σάν λόγια πού πρόδιδαν θριάμβους τού διαβόλου. Ο διακριτικός Γέροντας ταραχθηκε. Έδώ, σκέφθηκε, κάποιο άσχημο φαγητό μαγείρεψε ο εχθρός. Ο πανούργος! Μέ πόση τέχνη πλανεύει καί σκοτίζει τά πλάσματα τού Θεού!

Χωρίς νά δείξη έξωτερικά τήν άγωνία του, επιδόθη-κε στήν άνίχνευσι τού κακού.

— Γιά πές μου, παιδί μου, καθαρώτερα τήν υπόθεσι. Ή μητέρα σου έχει αύριο τά τρίτα της. Δηλαδή πέθανε προχθές. Πέθανε στήν Ρουμανία. Πώς έσύ σέ δύο ήμέρες πληροφορήθηκες τόν θάνατο της;

Μεσολάβησε λίγη σιγή.

— Πώς; Πώς τό έμαθα; άρχισε νά λήη δειλά ο διά-κονος. Νά, μού τό είπε...

— Ποιός σου τό είπε;

— Μού τό είπε ο φύλακας άγγελος μου.

— Ο φύλακας άγγελος σου; «Έχεις ιδεί τόν άγγελο

σου;

— Αξιώθηκα νά τόν ιδώ. Δέν είναι μία καί δύο φο-ρές. Είναι τώρα δύο χρόνια. Μού παρουσιάζεται καί μέ συντροφεύει στήν προσευχή. Λέμε μαζί τούς Χαιρετι-σμούς, κάνουμε μετάνοιες, ανοίγουμε πνευματικές συζη-τήσεις...

Εκείνο τό «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τόν παπα-Σάββα. Δύο χρόνια πλάνης δέν είναι κάτι τό άσήμαντο. Νά άφίνης τόν έχθρό νά χτίζει μέσα σου ανενόχλητα επί δύο χρόνια τό οικοδόμημα τής Ικατρκίτροφής σου, είναι θλιβερό.

— Καί γιατί, παιδί μου, τόσο καιρό, δέν μού άνέφερες τίποτε;

— Μού είπε ο άγγελος πώς δέν είναι άπαραίτητο.

Ο παπα-Σάββας καταλάβαινε πώς έχει νά δώση με-γάλη μάχη. Νά πείση πρώτα τόν δυστυχή διάκονο ότι δέν πρόκειται γιά άγγελο. Νά έτοιμασθή έπειτα νά άντιμετωπίση τήν οργή τού δαίμονος. «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ τού Θεού, έλέησον καί σώσον ήμας», προσευχήθηκε μυστικά μέ θέρμη.

— Παιδί μου, είσαι βέβαιος πώς είναι άγγελος τού Θεού αυτός πού σου έμφανίζεται;

— Βέβαιος; Βεβαιότατος, Γέροντά μου! Μά, προσευ-χόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες. Συζητούμε για τήν μέλλουσα ζωή, για τόν παράδεισο... Ο φύλακας άγγελος μου είναι.

Ο διάκονος φαινόταν άμετάπειστος. Εκείνο όμως πού τόν εκανε έφεκτικό ήταν ή έμπιστοσύνη του στόν θεοφώτιστο Πνευματικό του. Άλλά πάλι, έλεγε, πώς μπορεί ο δαίμονας νά μέ ένισχύη στήν προσευχή; Αυτός πολεμείτούς προσευχομένους.

Μετά από πολλά συμφώνησαν νά καταφύγουν σέ μερικές δοκιμασίες. Νά δοκιμάσουν τόν «φύλακα άγγε-λο».

— Ζήτησέ του, τού είπε ο παπα-Σάββας, μόλις ξανάρθη νά πή τό «Θεοτόκε Παρθένε». Ακόμη πές του νά κάνη τό σημείο τού Σταυρού.

Τά πράγματα όμως δέν ήταν τόσο άπλα. «Όταν δύο ολόκληρα χρόνια σέ έχη ο πονηρός τυλιγμένο στήν πλάνη, τότε και τά μάτια σου καί τά αύτιά σου τά πλα-νεύει και φαντάζεσαι πώς ακούς τό «Θεοτόκε Παρθένε» καί πώς τόν βλέπεις νά σταυροκοπιέται.

Στήν επόμενη επίσκεψη ο διάκονος μέ κάποια κρυφή έσωτερική ίκανοποίησι άνήγγειλε στόν Πνευματικό:

—Γέροντά μου, τά πράγματα έχουν δπως σου τά έλεγα. Είναι άγγελος τού Θεού. Είναι ο φύλακας άγγελος μου. Καί τό «Θεοτόκε Παρθένε» τό είπε καί τόν Σταυρό του τόν έκανε.

Ο παπα-Σάββας καλά τό είχε άντιληφθή. Δύο έτών δουλειά από τόν πολυμήχανο εχθρό δέν μπορούσε νά άχρηστευθή εύκολα. Άν όμως αυτός ξέρη πολλές μηχανές, στους θεοφόρους λάμπει τό φως τής πανσοφίας τού Θεού, πού εξουδετερώνει τά τεχνάσματα τού σκότους.

Κάποια φωτεινή ιδέα άστραψε τότε στόν φωτόμορφο νού τού Πνευματικού. Καί στρέφεται αμέσως πρόο τόν διάκονο:

— Άκου έδώ, παιδί μου. Πρόσεξε σέ μία τελευταία δοκιμασία. Μ' αυτή θά ξεκαθαρίσουν τά πράγματα. Στούς άγγέλους τού Θεού υπάρχει ή δυνατότης όλα νά είναι γνωστά, γιατί τούς τά άποκαλύπτει ο Θεός. Στούς δαίμο-νες άντιθέτως δέν υπάρχει παρομοία δυνατότης καί πολ-λά πράγματα τούς είναι σκοτεινά. Συμφωνείς;

— Συμφωνώ.

— Άφού συμφωνείς, πρόσεξε τί θά κάνουμε. Έγώ, τήν στιγμή αυτή, άκριβώς τήν στιγμή αύτή, κάτι θά σκε-φθώ — σκέφθηκε κάτι είς βάρος τού διαβόλου — καί τό άφίνω κρυπτό καί άψηλάφητο μέσα μου. Έσύ τό βράδυ θά ζητήσης από τόν άγγελο νά σου τό πή. Άν τό βρή, τότε χωρίς αμφιβολία είναι τού Θεού. Καί νάρθης νά μέ ένημερώσης.

Γυρίζοντας ο διάκονος στήν Καλύβη του, σάλευε μέσα του κάτι σάν άγωνία, σάν δυσάρεστη προαίσθησι. Από τήν άλλη μεριά θαύμαζε τήν σπουδαία ιδέα τού Πνευ-ματικού. Ή υπόθεσις θά περνούσε τώρα τήν κρίσιμη φάσι της.

Μόλις ζητήθηκε τήν νύχτα από τόν άγγελο ή λύσις τού προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή αυλά-κωσε τό φωτεινό πρόσωπο του. <ί>άνηίξε νά σαστίζει.

— Μά, άγαπητέ μου πάτερ. Γιατί έσύ, ανώτερος άν-θρωπος, νά ένδιαφέρεσαι γιά τούς λογισμούς ενός θνη-τού; Αυτό είναι κατάντημα. Φτωχές έπιθυμίες. Δέν προ-τιμάς νά παμε νά σου δείξω απόψε τήν κόλασι, τόν πα-ράδεισο, τήν δόξα τής Κυρίας Θεοτόκου;

Ο διάκονος πού άρχιζε κάτι νά υποσιάζεσαι έπέμενε στό θέμα τους.

— Κάνω υπακοή στόν Πνευματικό. Νά μού πής τί σκέφθηκε.

Ο άγγελος μέ μερικούς έπιδέξιους ελιγμούς προσ-πάθησε νά μεταφέρη αλλού τήν συζήτησι. Ο διάκονος όμως μέ έπιμονή τόν επανέφερε στό θέμα. Άλλωστε οί τεχνικές αύτές υπεκφυγές δέν τού προξενούσαν καλή έν-τύπωσι.

— Νά μού πής τί σκέφθηκε ο Πνευματικός. Τό θέμα είναι άπλό. Γιατί άποφεύγεις; Τό άγνοείς;

— Πρόσεχε, διάκο. Μέ τόν μικροπρεπή τρόπο πού μού συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις νά χάσης τήν εύνοιά μου.

— Δέν ξέρω. Σού ζητώ κάτι τό εύκολο. Γνωρίζεις

ή όχι, επί τέλους, τί σκέφθηκε ο Πνευματικός;

Τήν ώρα αυτή πετάχτηκε τό λαμπερό προσωπίο, μία φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε, μερικά άγρια δόντια έτριξαν, καί σάν από στόμα λυσσασμένου θηρίου άκούσθηκαν τά λόγια:

— Νά χαθής, άθλιε. Αύριο τέτοια ώρα στήν κόλασι, στήν φωτιά! Θά σέ κάψουμε! Θά σέ καταστρέψουμε!

Καί ο διάκονος έμεινε μόνος του. Μόνος του καί σωστό έρείπιο. Όλη ή γλυκύτητα τών οπτασιών, δύο χρόνια τώρα, δέν άντιστάθμιζε τήν τωρινή του πικρία. Άν δέν τόν έστήριζαν από μακριά οί προσευχές τού Πνευματικού πού ξαγρυπνούσε καί παρακαλούσε γι' αυ-τόν, θάχε παραδώσει τό πνεύμα του.

Πέρασαν άρκετές ώρες ώσπου νά συνέλθη καί νά σταθή στά πόδια του. Ή Καλύβη του πιά δέν τόν χωρούσε. Πουθενά δέν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στόν Πνευματικό. Σ' όλη του τήν διαδρομή βούϊζε στ' αυτιά του ή άπειλή: Αύριο τέτοια ώρα στήν κόλασι»! Ο τρό-μος τόν διαπερνούσε μέχρι τό μεδούλι.

«Εφθασε όπως έφθασε ως τήν Καλύβη τής Ανα-στάσεως. Έπιασε τό ράσο τού Πνευματικού καί δέν τό άφινε ούτε στιγμή. Καί τήν ώρα πού έπρεπε έκεϊνος νά κοιμηθή λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος!

— Μή φοβάσαι, παιδί μου. Ηρέμησε.

— Πώς νά μή φοβηθώ, Πνευματικέ μου, πού πλησιάζει ή ώρα. «Ω! πλησιάζει ή ώρα πού θά μέ πάρουν. Χριστέ μου, σώσε με!

Καί πράγματι. Τήν καθωρισμένη ώρα δέχθηκε βιαία επίθεσι τών πονηρών πνευμάτων. Τί κραυγές τρόμου καί άπελπισίας ήταν αύτές!

— Σώσε με, Πνευματικέ μου! Χάνομαι! Μέ παίρ-νουν! Σώσε με!

Γονατίζει ο παπα-Σάββας καί γεμάτος πόνο καί δά-κρυα δέεται στόν Κύριο νά λυπηθή τόν δούλο Του καί νά έπιτιμήση τούς πονηρούς δαίμονες. Εισακούσθηκε ή δέησίς του και ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε Από στό-ματος λέοντος».

Έτσι πήρε τέλος ή τραγωδία. Τραγωδία πολύ διδα-κτική. Αλήθεια, τί κίνδυνοι κρύβονται πίσω από τις ο-πτασίες καί τά οράματα! Τί μπορεί νά χτίση ο εχθρός, όταν δέν ξεδιπλώνουμε πλήρως τόν εσωτερικό μας κόσμο στήν Έξομολόγησι! Τί άξιζιέννας έμπειρος Πνευματικός!

Άλλα καί κάτι άλλο. Γι' αυτό θά μας όμιλήση ή συνέχεια.

Μέ τόν χρόνο καί τήν καθοδήγησι τού παπα-Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ήρέμησε. Ή πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξι. Χειροτονήθηκε άργότερα καί Ιερεύς καί διακρινόταν πάντα γιά τήν εύλάβειά του. «Ωστόσο εκείνα τά χρόνια τής πλάνης τοέ άφησαν κάποια δυσά-ρεστα ίχνη. Ο διάβολος, βλέπετε, είχε άποκτήσει επάνω του δικαιώματα. Δωρεάν θά τού προσέφερε τόσα άπολαυστικά οράματα; Έτσι, άν καί από μικρός πήγε στό Άγιον «Όρος, αν καί άναπτύχθηκε σ' ένα άγγελικό, θά λέγαμε, περιβάλλον, παρά ταύτα σ' όλη τήν κατοπινή ζωή του έταλαιπωρείτο μέ διαφόρους ένοχλητικούς πειρασμούς. Όλοι οί διακριτικοί Πατέρες διέβλεπαν σ' αυτούς τό κατάλοιπο τής διετούς εκείνης συνεργασίας μέ τόν άγγελο πού δέν ήταν άγγελος.

Αρχιμανδρίτου Χερουβεΐμ (+) Σύγχρονες Αγιορείτικες μορφές

Σάββας ο πνευματικός -Έκδοσις Η΄

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ Α ΤΤΙΚΗΣ 1995